

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Коломієць Павло Павлович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частинам першій, другій статті 24, статтям 43, 45, 46, 129 Конституції України (конституційність):

– частини третьої статті 40 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України), відповідно до якої *не допускається звільнення працівника з ініціативи власника або уповноваженого ним органу в період його тимчасової непрацездатності (крім звільнення за пунктом 5 цієї статті), а також у період перебування працівника у відпустці. Це правило не поширюється на випадок повної ліквідації підприємства, установи, організації;*

– пункту 3 частини другої статті 394 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), згідно з яким *суд відмовляє у відкритті касаційного провадження у справі, якщо є постанова про залишення касаційної скарги цієї особи без задоволення або ухвала про відмову у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою цієї особи на це саме судове рішення.*

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що висновок Верховного Суду, згідно з яким оспорювані положення КЗпП України не поширюються на трудові відносини, які виникли на підставі трудового договору шляхом зміни дати припинення трудових відносин саме з ініціативи роботодавця на перший день після закінчення відпустки, анулює спеціальну законодавчу гарантію, визначену частиною третьою статті 40 КЗпП України, що призводить до порушення конституційних прав на відпочинок, на працю та соціальний захист (статті 43, 45, 46 Конституції України).

Разом з цим, відсутність можливості касаційного оскарження ухвали суду касаційної інстанції про відмову у відкритті провадження не узгоджується з принципом справедливості та визначеними у статті 129 Конституції України основними засадами судочинства, зокрема рівністю усіх учасників судового процесу перед законом і судом, забезпеченням касаційного оскарження рішення суду.